

ЖЕНИ

Личиш ми на трептај и модрину ока,
на блажену свјетлост док са неба капа,
на јутарњи бљесак раног свјетлоскока
док немиром чежње нови уздах хвата!

Божанствена сва си, у меканој свили,
коју мјесец снује у бескрају свода.
Кô осјећај језе кад уз кичму мили,
док јутрењем дрхти насред вира вода!

Некада те спознам лахорењем листа,
док ти коса скрива сву чедност заноса.
Одсјајем бистрине будеш њежна, чиста,
кроз мирисне влати зрелог сјенокоса.

Сва ми личиш муци која ствара боли,
због које ми снови круне неспокоје,
оно, када душа паћенички моли –
да још једном такне у дно душе твоје!

ТИШИНА МИ СРАСЛА СА ТОБОМ У ЉЕТО

Тишина ми срасла са тобом у љето
и ћути нијема у четири зида.
Објеручке љубав сплитô и расплитô
у омами жудње твог безгрешног стида.

Отишли даљином у своју близину,
и све крадом јаве ћутке свима рекли:
вољела си мене, ја твоју ширину,
изгубили нешто, много више стекли!

Ти још вајаш мјесец, а ја Тебе снену,
божанствену држим кô завјет на руци,
и вјечност живота калемим у жену,
и крилимо скупа према вјечној муци!

НА УСНИ КАП МЕДА

На усни кап меда, из саћа сласти,
мирише прољећем златнога сјаја.
По твојој зрелости сјена ће пасти –
мог пијења жудног и да нас спаја!

Ја жељан љепоте мекане ноћи.
Кроз лисје и траве нектарим крила.
У просјеве јутра чежњом ћу доћи
у медност те капи, у куцај била!

Полако, полако, у восак смиља
врцам причест свету у сјај погледа.
Душа ти трепери и благосиља,
цјеливом топлим, на усни кап меда.